

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

5 юни 1997 година*

Свободно предоставяне на услуги – Разпространение на телевизия – Директива 89/552 – Телевизионен разпространител под юрисдикцията на държава-членка – Определящ критерий – Установяване – Разпространител, установен в повече от една държава-членка

По дело C-56/96

с предмет преюдициално запитване от Raad van State (Белгия), отправено на отправено на основание член 177 от Договора за ЕО, постъпило в Съда, по висящото пред упоменатия съд дело между

VT4Ltd

и

Vlaamse Gemeenschap

трети страни:

Inte rcommunale Maatschappij voor Gas en Elektriciteit van het Westen (Gaselwest) и други,

Vlaamse Uitgeversmaatschappij NV (VUM),

Integan Intercommunale CV и други,

Vlaamse Televisie Maatschappij NV (VTM)

относно тълкуването на Директива 89/552/ЕИО на Съвета от 3 октомври 1989 г. относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите-членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност (ОВ L 298, стр. 23),

СЪДЪТ (шести състав),

в състав: г-н G.F. Mancini, председател на състав, г-н J. L. Murray, г-н C.N. Kakouris, г-н P.J.G. Картеун (докладчик) и г-н H. Ragnemalm, съдии,

генерален адвокат: г-н С. О. Lenz,

секретар: г-н Н. von Holstein, заместник-секретар,

* Език на производство то: нидерландски.

предвид писмените становища, представени:

- за VT4 Ltd от адв. D. Vandermeersch от адвокатската колегия на Брюксел,
- за Vlaamse Gemeenschap, от адв. E. Brewaeys и адв. J. Stuyck от адвокатската колегия на Брюксел,
- за Vlaamse Televisie Maatschappij NV (VTM) от адв. L. Neels от адвокатската колегия на Антверпен и адв. F. Herbert от адвокатската колегия на Брюксел,
- за германското правителство, от г-н E. Röder, Ministerialrat във Федералното министерство на икономиката и г-жа S. Maatz, Regierungsrätin в същото министерство, в качеството на представители,
- за френското правителство, от г-жа C. de Salins, заместник-директор в правния отдел на Министерство на външните работи и г-н P. Martinet, по външните работи в същия отдел, в качеството на представители,
- за Комисията на Европейските общности от г-н B.J. Drijber от правния отдел, в качеството на представител,

като взе предвид доклада от заседанието,

след като изслуша устните становища на VT4 Ltd, за която се явява адв. D. Vandermeersch; на Vlaamse Gemeenschap, за която се явяват адв. E. Brewaeys и адв. J. Stuyck ; на Vlaamse Televisie Maatschappij NV (VTM), за която се явява адв. F. Herbert и на Комисията, за която се явява M. B. J. Drijber, на заседанието от 12 декември 1996 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 6 февруари 1997 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 14 февруари 1996 г., получено в Съда на 26 февруари 1996 г., Raad van State (Държавният съвет), Белгия, се обръща към Съда за решаване на преюдициален въпрос съгласно член 177 от Договора за ЕО относно тълкуването на член 2 от Директива 89/552/ЕИО на Съвета от 3 октомври 1989 г. относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите-членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност (ОВ L 298, стр. 23, наричана по-долу „Директивата”).

2. Въпросът е повдигнат при иск, заведен от VT4 Ltd (наричана по-долу VT4), за обезсилване на решение, постановено на 16 януари 1995 г. от нидерландския Министър на културата и въпросите на Брюксел (наричано по-долу „решението”), с което за телевизионните програми на VT4 е отказан достъп до кабелната разпространителска мрежа.

3 Член 3 от Директивата, уреден в глава II, озаглавена „Общи разпоредби”, предвижда:

„1. Всяка държава-членка гарантира, че всички телевизионни програми, излъчвани

- от разпространители под нейна юрисдикция, или

- ...

са съгласувани със закона, прилаган спрямо програми, предназначени за публично излъчване във въпросната държава-членка.

2. Държавите-членки гарантират свободното приемане и не ограничават препредаването на тяхна територия на телевизионни програми от други държави-членки поради причини, попадащи в сферата, координирана от тази Директива.

... ”

4. Според документите, представени от националния съд по силата на два декрета на нидерландския изпълнителен орган от 28 януари 1987 относно, по-конкретно, лицензирането на частни телевизионни разпространители (Belgisch Staatsblad от 19 март 1987 г.) и от 12 юни 1991 г. за уреждане на радио и телевизионните реклами и спонсорство (Belgisch Staatsblad от 14 август 1991 г., наричани по-долу „нидерландските изпълнителни декрети”), Vlaamse Televisie Maatschappij NV (наричана по-долу „VTM”) държи монопола в платената частна телевизия и телевизионната реклама във Фламандската общност.

5. Според член 10, параграф 1 от Нидерландския изпълнителен декрет № 2 от 4 май 1994 г. за телевизионни и радио кабелни мрежи, лицензи за инсталирането и използването на такива мрежи и поддръжката на разпространението и производството на телевизионни програми (Belgisch Staatsblad от 4 юни 1994 г., наричан по-долу „Декрет за кабелното разпространение”) кабелните разпространители трябва да предават едновременно и в тяхната цялост програмите на VTM, единственото частно дружество, лицензирано от нидерландския изпълнителен орган.

6 Член 10, параграф 2 от Декрета за кабелното разпространение постановява:

„Без да се отклонява от разпоредбите на параграф 1, кабелен разпространител може да препредава следните програми по своята радио или телевизионна кабелна мрежа:

...

4. Телевизионни и радио програми на разпространители, лицензирани от орган на държава-членка от Европейския съюз, различна от Белгия, при положение че въпросният разпространител в тази държава-членка подлежи на надлежен контрол за разпространители, разпространяващи публично в тази държава-членка, и упражняваният контрол е в съответствие с европейското законодателство, по-специално с авторското и сродните му права и международните задължения на Европейския съюз, и при условие че въпросният разпространител и програмите, които излъчва, не нарушават обществения ред, морала или обществената сигурност във Фламандската общност.

... ”

7. VT4, установена в Лондон, е дружество, създадено по английското право, чиято основна дейност е разпространението на радио и телевизионни програми.

Люксембургското дружество Scandinavian Broadcasting Systems SA (SBS) е едноличен собственик на капитала във VT4. Органите на Обединеното кралство са й предоставили „non-domestic satellite licence”.

8. Програмите на VT4 са предназначени за фламандската публика. Те са озвучени, или са със субтитри на нидерландски. Телевизионният сигнал се излъчва чрез сателит от територията на Обединеното кралство. В Nossegem (фламандска местност в Белгия) VT4 има това, което сама нарича „филиал”, който се свързва с рекламодатели и дружества за продукции. В същата местност се събира и информацията за новинарските програми.

9. Посредством решението фламандският Министър на културата и въпросите на Брюксел отказва програмите на VT4 да получат достъп до кабелната разпространителска мрежа. Решението се основава главно на два аргумента. Първо, VT4 не попада в обхвата на член 10, параграф 1 от Декрета за кабелното разпространение № 2, защото не е лицензирана като частен телевизионен разпространител, излъчващ за цялата Фламандска общност. Всъщност VT4 е единственият лицензиран разпространител. Второ, VT4 не може да се счита за телевизионен разпространител, лицензиран от друга държава-членка, тъй като е холандско предприятие, установено в друга държава-членка, за да се заобиколи прилагането на законодателството на Фламандската общност. Дори ако VT4 е британски разпространител, това отново не би било достатъчно за изпълнение на условията, уредени в член 10, параграф 2 от Декрета за кабелното разпространение № 4 и по-специално на изискването, че надлежният контрол трябва да се упражнява по отношение на съответствието с правото на Общността.

10. На 24 януари 1995 г. Raad van State отменя решението по молбата на VT4. Счита се, че мотивът за обезсилване, основаващ се на нарушение на член 2, параграф 2 от Директивата, е достатъчно сериозен, и че изискването за значителна вреда е изпълнено. В резултат на това от 1 февруари 1995 VT4 има възможност да разпространява програмата си по кабелната телевизионна мрежа във Фландрия и Брюксел. С Решение от 2 март 1995 г. Raad van State потвърждава постановената по-рано то него отмяна, така че програмата на VT4 може да продължи да се излъчва по мрежата, докато Raad van State не се произнесе по основното производство.

11. Пред националния съд се прави препращане към предложението на Комисията, прието на 22 март 1995 г. за изменение на Директивата (ОВ С 185, стр. 4) и подадено от съда пред Съвета и Европейския парламент на 31 май 1995 г. едновременно с доклада относно приложението на Директивата (СОМ(95)86 окончателно-95/0074(COD)). Съществената част на този аргумент е степента, до която тези текстове и временни резултати от преговори, водени в рамките на Съвета, могат да повлияят на преценката за законосъобразността на решението.

12. При изложените обстоятелства Raad van State решава преди да се произнесе по същество да спре производството и да отнесе пред Съда следния преюдициален въпрос:

„По време на оспорваното решение възможно ли е да се търси връзка за целите на тълкуването на член 2 от Директива 89/552/ЕИО на Съвета от 3 октомври 1989 с оглед обхвата му *ratione personae* между упоменатия по-горе доклад и предложението от 31

май 1995 на Комисията и упоменатия по-горе текст, временно приет от Министерския съвет на 20 ноември 1995 г.? Ако е така, какво припокриващото се заключение и за трите отделни текста може да се извади за целите на това тълкуване?”

13. От документите, подадени в Съда, става ясно, че с този въпрос, повдигнат преди Съдът да постанови Решението си от 10 септември 1996 г., Комисия/Обединено кралство(С-222/94, Recueil, стр. I-4025), Raad van State всъщност иска да потвърди критериите за определяне кои разпространители попадат под юрисдикцията на дадена държава-членка за целите на член 2, параграф 1 от Директивата.

14. По дело С-222/94 Комисия/Обединено кралство Съдът изследва тълкуването на понятието „юрисдикция” в израза „разпространители под юрисдикцията (на държава-членка)”, употребен в първото изречение на член 2, параграф 1 от Директивата.

15. Както Съдът поддържа в точка 26 от това решение, Директивата не съдържа изрично определение на израза „разпространители под нейна юрисдикция”.

16. В параграф 40 след анализ на формулировката на член 2, параграф 1 от Директивата Съдът заключава, че понятието юрисдикция на държава-членка, употребено в първото изречение на въпросната алинея, трябва да се разбира като задължително обхващащо юрисдикцията *ratione personae* над телевизионните разпространители.

17. В параграф 42 Съдът продължава да твърди, че юрисдикцията *ratione personae* на държава-членка над разпространител може да се основава единствено на връзката на разпространителя с правната система на въпросната държава, което по същество се припокрива с понятието установяване по смисъла на първата алинея на член 59 от Договора за ЕО, чийто текст презюмира, че доставчикът и получателят на услугата са „установени” в две отделни държави-членки.

18. Следователно член 2, параграф 1 от Директивата трябва да се тълкува в смисъл, че телевизионен разпространител попада под юрисдикцията на държавата-членка, в която е установен.

19. Когато телевизионен разпространител е установен на повече места, компетентна държава-членка е тази, в която разпространителят е съсредоточил дейностите си. Следователно, националният съд трябва да определи, прилагайки тези критерии, коя държава-членка има юрисдикция над дейностите на VT4, като взема под Комисия/Обединено кралство, упоменато по-горе, точка 58).

20. Според Vlaamse Gemeenschap за прилагането на разпоредбите относно свободното предоставяне на услуги не е достатъчно доставчикът на услуги да е установен в друга държава-членка; необходимо е също, както става ясно от Решението от 30 ноември 1995 г., Gebhard (С-55/94, Recueil, стр. I-4165), лицето, предоставящо услугата да не е установено и в приемащата държава-членка.

21. Този аргумент пренебрегва факта, че дейността на телевизионен разпространител, състояща се в постоянно предоставяне на услуги от държавата-членка, в която е установен, с оглед целите на член 2, параграф 1 от Директивата не включва в себе си извършването в приемащата държава-членка на дейност, според която трябва да се

определи дали е временна или не, както по дело Д-222/94 Комисия/Обединено кралство.

22. Трябва също да се подчертае, че фактът, че всички програми и реклами са насочени изключително към фламандската публика, не показва, както VT4 твърди, че не може да се счита за установена в Обединеното кралство. Договорът не забранява предприятие да упражнява свободното предоставяне на услуги, ако то не ги предлага в държавата-членка, в която е установено.

23 От упоменатото по-горе следва, че член 2, параграф 1 от Директивата трябва да се тълкува по смисъла, че телевизионен разпространител попада под юрисдикцията на държавата-членка, в която е установен. Ако телевизионен разпространител е установен в повече от една държава-членка, юрисдикция над него има тази, на чиято територия разпространителят е съсредоточил дейностите си и по-специално там, където се вземат решенията относно програмната политика и се сглобяват крайните програмни продукти.

По съдебните разноси

24. Разходите, направени от германското, френското правителство и Комисията за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноси.

По изложените съображения,

Съдът (шести състав),

като се произнася по въпросите, поставени пред него от the Raad van State, с Решение от 14 февруари 1996 г., реши:

Член 2, параграф 1 от Директива 89/552/ЕИО на Съвета от 3 октомври 1989 г. относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите-членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност трябва да се тълкува по смисъла, че телевизионен разпространител попада под юрисдикцията на държавата-членка, в която е установен. Ако телевизионен разпространител е установен в повече от една държава-членка, юрисдикция над него има тази, на чиято територия разпространителят е съсредоточил дейностите си и по-специално там, където се вземат решенията относно програмната политика и се сглобяват крайните програмни продукти.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 5 юни 1997 година.

Подписи